

13.6. Слово на о.з. кап. I ранг доцент доктор Иван Йотов на церемонията по присвояването на почетното звание „Доктор хонорис кауза на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ (4 октомври 2014 г.)

Господин адмирал,
 Господин кап. I ранг,
 Уважаеми гости,
 Скъпи колеги,
 Господа курсанти и студенти,

За мен е чест възможността да се обърна към вас по повод удостоеността ми с почетното звание „доктор-хонорис кауза на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

Преди всичко искам да благодаря на Командването и на членовете на Академичния съвет на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ за решението им да ми бъде присвоено това високо почетно звание.

Приемам това звание като оценка за моята работа вече повече от 30 години във ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

Същевременно искам да подчертая, че това е оценка и за всички колеги, с които сме работили през тези години.

Това са преди всичко колегите от катедра „Информатика“, с които положихме началото на катедрата през 1973 г., и тези, с които работим заедно и досега.

Това са многото съратници и приятели от Учебния отдел, с които близо 12 години работихме заедно за решаване на проблемите на организацията, планирането и провеждането на учебния процес.

Това са началниците и заместник-началниците на училището през тези години.

Особено искам да подчертая благодарността ми към двамата заместник-началници по учебната и научната част, с които сме работили, а именно проф. доктор на науките Емил Станчев, който за съжаление ни напусна много рано, и професор доктор на науките Трифон Пенков, който продължава да работи в училището.

Не мога да не посоча помощта и удоволствието от съвместната ми работа с многото началници на катедри и преподаватели, които са работили, а много от тях още работят в училището.

На трибуната Иван Йотов

Не бих могъл да пропусна многобройните служители и сътрудници, които са ми помагали през тези години.

Естествено, че възможността на всички да работим в училището се дължи на нашите курсанти, а от 1992 г. и на нашите студентите. За това искам да благодаря както на хилядите курсанти и студенти, които са завършили през последните 30 години, така и на тези, които днес са в родното Морско училище.

Специално искам да изкажа моята дълбока благодарност и да се поклоня пред моите многобройни учители, като започна от учителката ми в първи клас и продължа с тези в Текстилният техникум в гр. Габрово, с незабравимите преподаватели в Морско училище, а също на моите руски учители и приятели от Военноморската академия в Санкт Петербург, благодарение на които направих и първите си стъпки в науката.

Използвам възможността, че съм пред вас, за да споделя мислите си по някои проблеми.

Морско училище е институция със 124-годишна история. То е преминало през различни периоди в своето развитие и различни превратности на съдбата. Но то досега винаги е устоявало на бурите и продължава не само да се запазва, но и да се развива така, че да отговаря на различните предизвикателства.

Командният и преподавателският състав, възпитаниците на училището и всички, които са работили в него, винаги са отстоявали авторитета му в страната и чужбина.

Морско училище, както казва кметът на града г-н Кирил Йорданов, е един от символите на град Варна. Нещо повече Морско училище е символ и на България в морските среди по целия свят.

Затова мисля, че да работиш, да се учиш и да завършиш Морско училище, е не само основание за гордост, но преди всичко това е висока отговорност за запазване името и авторитета на училището, на гр. Варна и на България.

Искам да се обърна към нашите скъпи курсанти и студенти.

Позволявам си от собствения си опит да ви кажа, че годините на обучението в училището ще окажат решаващо влияние на вашето изграждане като личности и хора с висока професионална подготовка. Това сигурно ще бъдат годините, за които с умиление ще си спомняте през целия си живот.

Известно е, че без труд не може да се постигне нищо. Тази максима за училището има много дълбок смисъл. Морската професия както за офицерите от ВМС, така и за офицерите от гражданските кораби и за другите специалисти с висше образование, свързани с морето и корабите, изисква висока както теоретична, така и практическа подготовка, изисква високи морално-волеви качества и физическа издръжливост.

Всичко това може да се достигне само с постоянен и упорит труд за усвояване на необходимите знания и придобиване на умения и навици. Морето не прощава никакви пропуски в знанията, уменията и качествата на моряците. За съжаление понякога тези пропуски се заплащат твърде скъпо.

И още нещо, което според мен е много важно. В училището, с помощта на преподавателите и командирите, всеки трябва да формира в себе си потреб-

ност и стремеж към постоянно допълване и разширяване на своите знания. Сигурно това е необходимо за много професии, но за морската професия това е задължително.

Човек трябва да се учи през целия си живот и ученето трябва да му доставя удоволствие и удовлетворение.

В определена степен ученето осмисля живота на човека.

Накрая искам да се спра на един според мен изключително важен въпрос.

Става въпрос за проблемите, свързани с използването на информационните технологии в дейността на училището.

Това е много обширна тема, затова само ще щрихирам няколко неща.

Първо, считам, че от командването на училището през последните години се направи много за снабдяването с компютърна техника.

Този процес е непрекъснат и трябва да бъде такъв с оглед динамиката в развитието на техниката.

Същевременно считам, че колкото и да е важно наличието на съвременна компютърна техника за осигуряване внедряването на информационните технологии в учебния процес, в научната дейност, в управленската дейност на училището, то е недостатъчно.

Най-главното условие според мен е да има правилна оценка и отношение на всички към необходимостта от внедряване на тези технологии.

Не е възможно да се разгледат всички проблеми на използването на информационните технологии за времето, с което разполагам, а сигурно и не е мястото за тяхното разглеждане днес. Затова ще подчертая два частни въпроса от цялата обширна проблематика.

Първият се отнася за необходимостта от възстановяване самостоятелността на катедра „Информатика“.

Както беше казано, катедрата в училището е създадена през 1973 г. Между другото, това беше една от първите самостоятелни катедри във висшите училища на България, които не подготвят специалисти по компютърна техника.

Какво беше равнището на развитие на компютърната техника тогава, знаят мнозина от присъстващите. Но въпреки това е било взето, според мен, едно правилно и перспективно решение.

Защо е важно да се възстанови самостоятелността на катедра „Информатика“?

Защото с това ще се създадат много по-добри условия както за внедряване на съвременни информационните технологии в учебната и научната дейност, за извършване научни изследвания в тези области, за повишаване качеството на подготовката на курсантите и студенти в тази важна за бъдещата им дейност област.

Наличието на самостоятелна катедра (катедри) в областта на информационните технологии според мен е въпрос на авторитет за всяко висше училище.

Наличието на самостоятелна катедра по информационни технологии също няма да реши проблемите.

Днес почти няма висше училище без специална структура или звено за разработване и внедряване на информационните технологии.

Такова звено имаше и в училището. То се наричаше „Изчислителен център“. Сега в щата на училището няма нито една длъжност за извършване на тези дейности.

Известно ми е какви трудности има командването на училището по щата, но мисля, че е наложително и с приоритет трябва да се решат проблемите с щата за осигуряване разработването и внедряването на съвременни технологии в училището.

Ще припомня, че през 80-те години Морско училище беше едно от водещите учебни заведения по разработване на проблемите и внедряване на компютърната техника.

Мисля, че Морско училище пак може и според мен трябва да заеме лидерски позиции в използването на информационните технологии.

В заключение искам още един път да благодаря за оценката на моя труд и на труда на хората, с които съм работил във ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

Благодарен съм на съдбата, че през далечната 1951 свързах живота си с Морско училище и ВМС. От тогава живея с проблемите на ВМС, на подготовката на кадри за военния и гражданския флот, с проблемите на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“. Сигурен съм, че така ще бъде и до края на живота ми.

Желая на всички добро здраве и високи успехи за просперитета и бъдещето на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“

Благодаря за вниманието.